An. 290.

DE S. MARINO SENE MARTYRE EX MENOLOGIO GRÆCORVM.

Avgv. 8.

CERTAMEN sancti Martyris Marini senis, qui sub Diocletiano Imperatore, & præside Lysia ex vrbe Anazarbo Christi fidem professus, iubente Lysia flagris cæditur: in carcere concluditur, ad interrogationem postero die ductus cum sacrificare recusaret, in ligno suspēsus laniatur: postremo superatis omnibus tormentis obtruncatur, cuius corpus canibus & feris proiectum Xanthias & Sapritius collectum sepelierunt extra vrbem Anazarbum, in agro Randano, in laudem & gloriam Patris, Filij, & Spiritus sancti, Amen.

An. 420.

DE S. HORMISDA MARTYRE, EX THEODORETI HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ LIB. 5. CAP. 38. INTERPRETE IOANNE Chrystophorsono.

Avgv. 8.

Hormisdæ constans fidei cōfessio

Ex contemptu Dei, cōtemptus Regis oritur.

HORMISDAM quendam, virum in Persis apprime nobilem, ex genere Achemenidarum oriundū, patre prefecto, cū rex (Persarū Gororanes filius Isdigerdis) eū Christianū esse accepisset, ad se adduci, & Deū seruatorē pernegare iubet. At Hormisda: Quod imperas, ô Rex, neq; iustū est, inquit, neq; vtile. Nā quicunq; didicerit Deū omniū gubernatorē facile contēnere, eumq; denegare: multo facilius regem, quippe cū homo sit, mortalis naturæ particeps, contempturus est. Quod si qui tuum imperium pernegauerit, ô Rex, grauissimo dignus sit supplicio: quanto grauius meretur ille quidem, qui omnium rerum effectorem pernegat? Rex autem, quem oportuerat sapientissimam eius orationem admiratū esse, athletam generosum, diuitiis & honore spoliauit: deditque ei mandatum, vt omnibus vestibus, solo subligaculo excepto, exutus, camelos, qui erant in exercitu, duceret. Cum verò dies complures iam præterijssent, rexq; è tabulato despiciens, videret optimū illum virum & radiis solis exustum, & conspersum vndique puluere, nobilitate ac splendore patris illius in memoriam reuocato, primum iubet eum adduci ad se, & indusio linteo vestiri: deinde arbitratus eius animum partim cruciatu præterito, partim humanitate erga eum iam declarata mollitum esse: Nunc demum, inquit, obstinatione deposita, filium fabri negato. At ille diuino zelo accensus, indusium dilacerauit: eoque ad regem proiecto, sic eum affatur: Si me huius causa pietatem deserturum putas, habeas tibi donum cum impietate. Hac eius fortitudine perspecta, rex eum è palatio nudum exturbauit.

An. 240.

MARTYRIVM SANCTORVM SECVNDIANI, MARCELLIANI ET VERIANI, VT HABETVR IN MSS. COCIDIBVS, SVFFRAGANTVR ANtiquiss. Martyrologia. Dictionem paulò latiniortem reddidit F. Laur. Surius.

Avgv. 9.

I.

DECIO Cæsare, & Valeriano præfecto, Christianorum fuit atrox persecutio. Erat tum rogatus quidam Secundianus nomine, vir eloquentissimus, assessor Valeriani Præfecti, omnium disciplinarum cognitione instructus, ita vt inprimis charus esset viris illustribus. Cum autem à consiliis esset Valeriano Præfecto, & ei aduersum sanctos martyres suasor adesset, ita secum cogitare cœpit: Quid causæ est, vt tantopere cupiant Christiani ob Christi nomen vitam potius perdere, quam eam tueri? Vtque accuratius ea de re perquireret, & ad veri cognitionem peruenirет, cum didicisset famam Marcelliani, viri sapientia preclari, sed tamen hostis Christianorum, acciuit eum ad ædes suas, summa vtriusque animi voluptate. Itaque inter se philosophice conferentes, ad illum Virgilij locum deuoluuntur, vbi ille ait.

Eclogа. 4.

Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo:
Iam redit & virgo, redeunt Saturnia regna:
Iam nouo progenies cœlo demittitur alto.
Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta faue Lucina &c.

II.

CVM ergo inter se disquirerent, de quo hæc dixisset Poëta, Secundianus ait: Redeamus ad simplicis doctrinæ consolationem. Sciscitante Marcelliano, quam ille diceret simplicis doctrinæ consultationem, Secundianus respondit: Videamus de Christianis, qui tanto ardore Christiani haberi volūt, & præ Christi amore, vitæ mortem anteponunt. Marcellianus ait: Equidem ex eorum responsis nō semel tu didicisti, qua spe & charitate inflammati propter Christum mori cupiāt potius, quam vita hac frui. Secundianus dixit: Dicunt illi resurrectionem futuram, & iudicium post mortem, vitamque immortalem, omnis doloris expertem, omnibus rebus bonis affluentem. Christus vero, quem illi colūt, odit & execratur idola & simulacra, quæ nos adoramus. Marcellianus ait. Ecquid verò est Christus? Secundianus dixit: Vnctum eum possumus dicere. Marcellianus ait: Qui tandem vnctus? Secundianus dixit: A Deo vnctus. Marcellianus ait: Si est ergo à Deo vnctus, cur etiam Deum eum esse volunt? Secundianus respondit: Miror equidem prudentiam tuā. Non te meministi legisse libros Christianorum, cum ambo daremus literis operam? Eius historiographi Matthæus & Lucas scribunt eum cæcos illuminâsse, leprosos mundâsse, mortuos excitâsse, dæmones quoque ipsos confessos eum filium Dei esse. Hoc igitur est, quod Christianos perurget, vt mortem vita habeant chariorem & antiquiorem. Et ego quoque in hanc plane sententiam concedo, aut Deum esse Christum, aut filium Dei, cui Deus è cœlo loquitur, quem occisum, Pontij Pilati iussu crucifixum, lancea confossum, mortuum, sepultum, inde tertia die redriuiuum, imo & manducantem videre multi, atq; post aliquot dies in cœlos ascendētem. Quando verò de nostris diis auditum est, eos quippiam eiusmodi fecisse? quos nos colimus quidem, nec ignoramus tamen vixisse turpiter & flagitiose. Marcellianus dixit: Plane memini me isthæc omnia legisse. Secundianus ait: Vel nunc ergo agnoscamus, iustum esse Christianorum amorem, pro Christi nomine mori cupientium.

Cur Christiani malint pro Christo mori quam viuere.

Dij gentiū in vita sua vixerunt turpiter & flagitiose.

III.

CVM hæc & his consimilia inter se conferrent, venit ad eos Verianus, amicus eorū, ijsque salutatis, ex literis prophanis quæstionem illis mouit. Ait verò ad eum Secundianus: Heu me miserum & infelicem, qui semper colui idola falsa & muta: quid facturus sum? qui tam multos sanctos excruciaui, vt Valeriano gratificarer? Verianus dixit: Forsitan ego amens effectus sum, qui aliter, atque hactenus, docere videam magistrum & amicum principum. Sed ne, quæso, isthuc prodere in publicum velitis, quandoquidem huius doctrinæ professores vos persecuti estis. Secundianus ait: Audite me, & credamus Christum Iesum esse Deum, idque vel eorum exemplis permoti

qui

qui vsque adeo cupiunt huius vitæ iacturam facere, vt æternam lucrentur. Verianus respondit: Si est aliquid æternum, par est illud nos inquirere. Secundianus dixit: Ego id, dum multorum fundo sanguinem, cognoui.

IV. EADEM hora miserunt ad Tymotheum presbyterum de titulo Pastoris. Eum ad ipsos intrantem salutant: ille respondet, Pax vobis: sperans ad martyrij certamen ineundum accersitum se esse. At verò Secundianus quamprimum se abiecit ad pedes eius, ita dicens: Oro te per Christum, quem prædicas, ne mihi moras nectas, sed baptizes me in eius nomine. Idem rogârunt Marcellianus & Verianus. Itaque beatus Timotheus cum eos catechesi instruxisset, baptizauit eos: accitusque beatus [a] Sixtus Episcopus, consignauit eos. Ab ea autem die cœpêre facultates suas erogare in pauperes. Porro post menses duos Valerianus præfectus de Secundiano inquisiuit, quem didicerat Christiana religione initiatum, & cum illo simul Marcellianum & Verianum scholasticos. Ait autem Valerianus: Equidem Secundianum putaui constantem fore: sed si vera sunt, quæ audio, certè imbecillus est. Scripsit verò ad eum tanquam amicitiæ causa, epistolam eiusmodi: Fratri Secundiano togato Valerianus præfectus: De amicitia nostra solicitus, quod præter morem non ades consiliis nostris, multum admirror. Sed quæso, vt venias ad nos: sunt enim, quæ tecum de republica tractare velimus. Mature fac ad nos accedas. Hanc epistolam vbi legit Secundianus, dixit ad Marcellianum & Verianum: Viri fratres, en tempus nostrum adest. Accingamus nos ad bellum, iam armis fidei communiti, ponamus metum omnem. Ego solus ibo ad Valerianum. Responderunt illi: Et nos tecum ibimus, quicquid tandem euenturum sit nobis.

Timotheus presbyter.

Catechesi imbuuntur baptizãtur, & confirmantur.

[a] Male hic irrepsit nomen Sixti, cum certũ sit hos martyres sub Decio passos, Sixtum vero sub Valeriano sedisse. Vide Baronium ann. 253. §. 29.

V. IVERVNT igitur diluculo omnes tres absq; mora ad Salustij palatium, vbi tum Valerianus erat cum Decio. Sedente autem Valeriano in basilica Asclepij, cum ad eum intraret Secundianus, subito mutatus est vultus eius, vt plane Angelicus videretur. Ait vero ad eum Valerianus: Vir eloquentissime, & artium omnium peritissime, Secundiane, quidnam est isthuc, quod audio de te? Secundianus respondit: Equidem nihil tibi dixi: quid est autem, quod audisti? Valerianus ait: Didici ex aliis, te mentis inopem esse. Secundianus respondit: Ego vero sapiens effectus sum. Valerianus dixit: Audio te Christianum velle appellari. Secundianus ait: Et tu, si saperes, idem velles. An non memoria tenes, quales & quot domini mei, mundum & opes omnes contempsêre, vt possent vitam adipisci sempiternam? quos ego miser, tuæ obsecundans voluntati, cruciabam & affligebam in meum dedecus & ignominiam æternam: sed credo tamen & spero veniam me impetraturum à Domino meo Iesu Christo quandoquidem ignorans feci. Valerianus dixit: Itane ergo Christianus effectus es? Respondit Secundianus; Et verè Christianus. Subridens Valerianus præfectus, dixit: Noli te vel à nostra, vel Cæsaris amicitia alienum efficere. Secundianus respondit; Sit tibi tua amicitia, quam, certum est, inimicam esse creatori nostro. Valerianus præfectus ait; Num qua tibi à me hactenus irrogata est iniuria? Ego veterem amicitiam tuam non contemno, sed te curatum cupio. Deinde iussit eum in custodia seruari. Cum autem duceretur ad carcerem, Marcellianus & Verianus clamabant; Cur includitis hominem innocentem? Quod si causa nominis Christi id facitis, & nos Christiani sumus. Mox relatum est ad Valerianum præfectum de his duobus. Ille verò iussit eos pariter custodiæ mancipari.

Secundiani constantia.

Marcelliani & Veriani præclara confessio.

VI. INDE ad Decium Cæsarem ingressus, inuenit eum lætissimum, dixitque ei; Suggero pietati tuæ, Secundianum togatum, virum sapientissimum, ad Christianorum consuetudinem accessisse. Respondit Decius: Id prorsus incredibile est, cùm ille pœnis hactenus affecerit omnes qui Christi nomen inuocarent. Valerianus ait: Ego illum exanimatum iussi in custodia haberi. Decius Cæsar dixit: Maturius ad me adducatur. Postera ergo luce corã Cæsare exhibitus est, qui sic ait ad eum: Quid ita mutatus est vultus Secundiane? Respondit ille: Puto meliorem & luculentiorem eum esse. Videns autem Cæsar Decius vultum eum Angelicum præ se ferre, subridens ait: Adhibe in consilium priscam sapientiam tuam. Secundianus dixit: Immo stultitiam, Deo inimicam. Decius ait: Quem ergo te profiteris? Secundianus respõdit; Christianum. Decius Cæsar dixit; Facessat hæc insania pectoris tui, & viuas. Secundianus respondit; Tu potius recede ab insania tua, & viuas, qui reuera viuens mortuus es. Iratus Decius iussit Secundianum, Marcellianum & Verianum in exilium deportari. Valeriano præfecto sciscitante, quem in locum relegari eos vellet, Decius respondit: Ducantur Centumcellas ad Consularem Promotum, isque compellat eos diis sacrificare.

Itemque Secundiani.

VII. DVCTI sunt ergò eodem die Centumcellas à militibus, & traditi Quarto Promoto consulari. Eo iubente trusi sunt in custodiam, cùm ei mandatum esset, nè eos viuere pateretur, si nollent dijs offerre sacrificia. Deindè iussit sibi apparari tribunal in foro, atq; illic coram se statui simulacrum Saturni in tripode, simulque Secundianum, Marcellianum & Verianum adduci, ijsque ità ceu egregijs Christi athletis præconis voce dici: Introducantur huc in Cæsares contumaces, & erga deos obstreperi & rebelles. Illis introductis Promotus ait: Cur non obtemperâstis edictis principum, & dijs ceruices vestras atque animos submisistis? Secundianus respondit: Nos omnipotentis Dei iussa capessimus, non diaboli. Promotus dixit: Audi me vir sapientissime, & sacrificate dijs. Martyres responderunt: Si digni simus, nosipsos cupimus Deo offerre sacrificium, non dæmonibus sacrificare: cum quibus vos & principes vestri iam æternùm damnati, ad tempus facitis ea, quæ illorum sunt benè grata volũtati. Tum Promotus iussit eos expoliatos fustibus cædi. Illi verò dum verbarentur, clamabant: Gloria tibi Domine quòd meremur admitti in requiem tuam. Indè præcepit eos Promotus erigi, dixitq; eis: Sacrificate dijs: en hîc præstò est simulacrum. In quod cùm illi expuissent, subitò illud corruit, & comminutum est.

Sancti martyres fustibus cæduntur.

VIII. ID cernens Promotus, ira commotus, voluit vt in eculeis suspenderentur, & eorum latera vngulis raderentur. Interim dicebat eis, vt dijs sacrificarent. At illi sursùm erectis luminibus, aiebant: Gratias tibi agimus Domine Iesu Christe. Tum Promotus iussit ad eorum latera flammas admoueri: dumque illi sic torrentur, repentè vnus ex carnificibus extinguitur: alij à dæmonibus arrepti, clamant: Cur nos torquetis sancti Dei? Tulit verò in eos sententiam Promotus, vt capite punirentur, & corpora eorum in mare iactarentur. Ducti sunt igitur in locum quendam sexagesimo secundo milliario ab vrbe Roma, illicq; decollati sunt, & corpora proiecta in mare. Eadem nocte quidam Christi seruus, Deodatus nomine, à maris litore ea abstulit, & mandauit sepulturæ apud eum locum, quo capite cæsi sunt, quinto Idus Augusti, vbi illorum vigent orationes, præstante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in sæcula sæculorum, Amen.

In eculeo vngulis lacerantur, flammis latera vruntur. Capite plectuntur.

GESTA

AN. 255.

GESTA PRÆCLARA ILLVSTRISSIMI MARTYRIS ET ARCHILEVITÆ LAVRENTII, QVIBVS CONTINENTVR MVLTORVM ALIORVM CERTAMINA, PVTA, SIXTI PAPÆ, POLYCHRONIÿ, ABDON, SENNES, HYPPOLYTI &c. EX HIS GESTIS B. AMBROSIVS NON PAVCA AD VERBVM FERÈ DESCRIPSIT.

Corrigendum censet Baron. quod sub Decio S. Laurentius passus dicatur, cum sub Valeriano, sicut & Sixtus Papa, cuius fuit Laurentius Diaconus quod ex S. Cypriani epistola 82 ad Successum cõstat. Quæ vero de Polychronio & Abdone & Senne continetur, sub Decio contigerunt. Vide Baron. in notis ad Martyr. & anno 254. §. 27. Stylum, vbi expedire visum est, modice expoliuit Fr. Laur. Surius.

AVG. 10. Decius Cæsar vincit Persas.

I. ORTA tempestate sub Decio, multi Christianorum necati sunt. Præsidente in Vrbe Galba, pergit Decius ad Persas, cum illorum bello vrgeretur. Veniens autem ad ciuitatem Ponticam, sedit in ea, licet bello premeretur. Ascendit autem in montem Medorum: & cum conflixisset cum Persis, obtinuit victoriam, & è Persis multos interfecit, occupauitque Babyloniam, Bactrianam, Hyrcaniam & Assyriam. Vbi cum multos inuenisset Christianos, eos suppliciis & afflictionibus vexatos necauit. Erat tum Babyloniæ Episcopus Polychronius cum presbyteris Parmenio, Elima, Chrysotelo, & Diaconis Luca & Muco. Quos cum comprehendisset, protinus iussit duci ad sacrificandum idolis. At Polychronius constanter dixit: Nos Domino Iesu Christo nosipsos offerimus: dæmonibus vero nunquam nos submittemus, nec vanis idolis manufactis. Tunc Decius iussit eum cum Clero suo in custodiã trudi, ædificauitque in ciuitate templum Saturno, eiusque simulachrum ex gypso fecit, & inaurauit: scripsit quoque epistolam Valeriano præfecto eiusmodi: Illustri & magnifico viro Turtio Apollonio Valeriano præfecto Decius Cæsar: Vestro declaratus amori & competẽtiæ, quia beneficio deorum victoria nos prosecuta est. Illustris itaque & charissime, id nobis gratum esse cognosce, vt frequenter deos nostros placare festines sacrificiis & odoramentis thurificationum, quorum beneficio nos semper victores congratulare. Admonemus quoque, vt si quos prophanos Christianos inueneris in Vrbe, protinus ad tormenta trahere non differas, si nolint diis nostris humiliari, & sacrificia offerre: vt possimus eos placatos habere, & victores vbique existere, & Romana possit libertas augeri. Vale charissime.

Polychronius Babyloniæ episcopus.

Epistola Decij ad Valerianum.

II. EODEM tempore perfecit templum Babyloniæ Saturno, iussitque præsentari sibi Polychronium Episcopum cum diaconis & presbyteris suis, eumque sic appellauit: Tune es Polychronius sacrilegus, qui neque deos, neque principum præcepta obseruas? Polychronius verò ne verbum quidem illi respondit. Dixit ergò Decius ad Clerum eius: Princeps vester obmutuit. Respondit ei Parmenius presbyter: Non obmutuit pater noster, sed præcepto Domini nostri Iesu Christi, æterni creatoris, conuenienter se gerit, ne polluat os sanctum, quod à creatore nostro purificatum est. sic enim præcepit Dominus noster Apostolis suis: Ne miseritis margaritas vestras ante porcos, ne conculcent eas pedibus suis, & conuersi elidant vos. Iustumne tibi videtur, quod semel purificatum est, stercore inquinari? Decius dixit: Itane ergo nos stercora sumus? iratusque iussit eius præcidi linguam. Cumq; eius esset præcisa lingua, exclamauit, dicens: Ora pro me beate pater Polychroni: video enim regnantem in te spiritum sanctum, & sacrum os tuum consignantẽ, & mihi fauum mellis in os instillantem. Decius dixit: Polychroni, sacrifica diis, & esto noster amicus, habeasq; & nos & templum cõmendatum. Polychronius nihil ei respondit. Iratus Decius, iussit os eius contundi. At ille in cœlum sublatis oculis, emisit spiritum. Reliquit autem Decius corpus eius ante templum, & profectus est Cordubam. Eadem aũt nocte venerunt duo subreguli, qui erãt occulte Christiani, & rapuerunt corpus eius, & sepeliẽrunt iuxta mœnia portæ vrbis Babyloniæ. Iussit autem Decius presbyteros & diaconos, vinctos catenis, secum duci. Cum autem ducerentur, cadebant, vincula de collo & manibus eorum.

Parmenius presbyter. *Matt. 7.*

Loquitur præcisa lingua.

Polychronius reddit spiritum.

Parmenij constantia.

III. VENIENS vero Decius in ciuitatem Cordubam, cum furore iussit sibi præsentari presbyteros & diaconos, eosq; præsentatos sic aggreditur: Et vos stulti optatis perire? Ecce admoneo vos, vt sacrificetis diis immortalibus. Respondit Parmenius presbyter clara voce: O te miserum, qui nos manufactis idolis compellis humiliare. At tu infelix humiliare te debebas Christo omnium creatori, non diis manufactis. Peribis enim tu pariter cum diis tuis, quos iniuste colis. Tum Decius præcepit vt oẽs in eculeis suspenderentur: & cum neruis traherẽtur, gratias agebant Deo, dicebantque Parmenio presbytero: Bene precare nobis, dixitque Parmenius presbyter: Det nobis Deus pater Domini nostri Iesu Christi consolationem spiritus sancti, qui regnat in sæcula sæculorum. Responderunt presbyteri & diaconi omnes clara voce, Amen. Iratus Decius, ait: Hominem sine lingua loqui, argumentum magicæ artis est. Respondit Parmenius presbyter: Dominus noster Iesus Christus, qui mutum loqui fecit, ipse mihi peccatori præstitit, vt possim excisa lingua loqui. Tu vero dum loqueris, obmutescis. Tum Decius iussit eos ignibus exuri. Cum autem incenderentur, vox cœlitus audita est: Venite ad me humiles corde. Decius ait: Nimirũ isthucartis magicæ est: voluitque vt laminæ ardentes ad latera eorum applicarentur, & vngulis lacerarentur. Deinde iussit eos de eculeo deponi, & capite truncari. Cæsis autem eorum capitibus, corpora proiecta sunt in publicã viam, adhibita custodia, ne quis ea sepeliret. Audientes autem subreguli, viri religiosi, Abdon & Sennes, venerũt noctu, & collegerunt corpora sanctorum presbyterorum Parmenij, Elimæ & Chrysoteli, & diaconorum Lucæ & Muci, condideruntque ea in prædio suo iuxta Cordubam.

Sine lingua crebro loquitur.

Capite cæditur cum sociis.

Eos sepeliũt Abdon & Sennes. *Matt. 5.*

IV. EODEM tempore Decius curiosè inquisiuit Christianos, misitque authoritatem suam in vniuersam Persidem. Et quia non potuerunt abscondi lucernæ ardentes sub modio, positæ tunc sunt super candelabrum, vt luccrent omnibus, qui in domo Dei sunt. Venerunt enim quidam ad Decium, eique dixerũt. Ecce quibus victor vitam donãsti, corpora cæsa Christianorum colligunt, & in suo prædio recondunt: & neque diis fiunt supplices, neque tuis iussis parent, vt sacrificia offerant. Decius ait: Quinam sunt isti prophani? Dictum est: Abdon & Sennes. Confestim edixit Decius, vt ipsi præsentarentur. Cumque in eius conspectum venissent, dixit eis: Adeone vos stulti effecti estis, vt vobis in mentem non veniat, ea causa vos traditos esse in manus Romanorum & nostras, quod deos non colitis? Respondit Abdon: Imo verò hac causa nos potius victores euasimus, fauente Deo & Domino Iesu Christo, qui regnat in æternum. Decius iratus ait: Nescitis vitam vestram esse in manu mea? Abdon respondit: Nos Deo patri & Domino Iesu Christo submittimus nos & humiliamus, qui nostræ salutis causa dignatus est ad terras venire, & humiliari. Iussit inde Decius arctè eos custodiæ includi, vinctos catenis. Dixit autem Abdon ad Sennen: Ecce gloria, quam semper speraiuimus à Domino.

Abdon & Sennes sistuntur coram Decio.

Mittuntur in carcerem.

Olympiadis & Maximi certamen.

Iesus Christus, Christianis omnibus diuitiæ sunt.

V. EODEM die oblati sunt Decio Olympiades & Maximus, viri nobilissimi & Christiani: quos ille inauditos iussit fustibus cædi, ita dicens: Isti digni sunt morte affici, nec audiri debent, qui deos deserunt, & colunt, hominem mortuum. Maximus dixit: Bene dixisti, mortuum: sed cur non etiam dicis eum resurrexisse? Decius ait: Prodite nobis facultates vestras. Olympiades dixit: Nostræ opes, nostræ gemmæ, nostrum aurũ & argentum Christus est. Disce autem miser, quia corpora nostra tibi tradimus contemptis facultatibus terrenis atque perituris. Quod

si teipsum